

POSTANOWIENIE

Dnia 3 lutego 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Błaszczyk

w sprawie **R. M.**

skazanego z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 3 lutego 2021 r., w trybie art. 535 § 3 k.p.k.,

kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w K.

z dnia 22 listopada 2019 r., sygn. akt VI Ka (...)

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w P.

z dnia 12 lipca 2019 r., sygn. akt II K (...),

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. P., Kancelaria Adwokacka w P., kwotę 442,80 zł (czterysta czterdzieści dwa złote 80/100), w ty, 23 % VAT, tytułem wynagrodzenia za sporządzenie i wniesienie kasacji na rzecz skazanego;**
- 3. zwolnić skazanego z kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

R. M. został oskarżony o to, że w dniu 22 grudnia 2005 r. w B. przy ul. (...) woj. (...) wspólnie i w porozumieniu z J. O., poprzez wyłamanie okna dokonał włamania do budynku mieszkalnego z którego skradł pieniądze w kwocie 3.000 zł, kamerę m-ki S., aparat cyfrowy m-ki O., biżuterię złotą i srebrną o łącznej wartości ok. 10.000 zł oraz dokumenty w postaci dowodu osobistego, prawa jazdy, legitymacji lekarskiej oraz karty bankomatowej na szkodę R. i G. M., przy czym

czynu tego dopuścił się w ramach powrotu do przestępstwa w ciągu 5 lat po odbyciu 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w B. z dnia 9 czerwca 2000 r., Sygn. akt III K (...) za przestępstwa z art. 278 § 1 k.k. i art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., którą odbył w okresie od dnia 16.02.2004 r., do dnia 16.08.2004 r., tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k. i art. 278 § 5 k.k. i art. 275 § 1 k.k. i art. 276 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k., przy czym czynu tego dopuścił się w ramach powrotu do przestępstwa w ciągu 5 lat po odbyciu 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w B. z dnia 09 czerwca 2000 r., sygn. akt III K (...) za przestępstwa z art. 278 § 1 k.k. i art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., którą odbył w okresie od dnia 16.02.2004 r., do dnia 16.08.2004 r., tj. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

Wyrokiem z dnia 12 lipca 2019 r., sygn. akt II K (...), Sąd Rejonowy w P. w granicach zarzuczonego czynu uznał oskarżonego R. M. za winnego tego, że w dniu 22 grudnia 2005 r. w B. przy ul. (...), woj. (...), wspólnie i w porozumieniu z J. O., poprzez wyłamanie okna dokonał włamania do budynku mieszkalnego, z którego zabrał w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 3.000 zł, kamerę m-ki S. o wartości ok. 2.000 zł, aparat fotograficzny m-ki O. o wartości ok. 300 zł, zegarek męski m-ki A. o wartości ok. 400 zł, biżuterię złotą i srebrną o wartości ok. 3.000 zł, torbę skórzaną z gotówką o łącznej wartości ok. 360 zł, torbę damską ze skóry o wartości ok. 150 zł, tj. mienie o łącznej wartości ok. 9.210 zł oraz kartę bankomatową, oraz ukradł dokument tożsamości oraz usunął dokumenty, którymi nie miał wyłącznego prawa dysponować, w postaci dowodu osobistego G. M., prawa jazdy G. M., legitymacji lekarskiej, na szkodę R. i G. M., przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat od odbycia kary co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, będąc uprzednio skazanym z mocy wyroku Sądu Rejonowego w B. z dnia 9 czerwca 2000 r, sygn. akt III K (...), na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności za czyn z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., którą to karę odbył w całości w okresie od dnia 16 lutego 2004 r. do dnia 16 sierpnia 2004 r., czym wyczerpał ustawowe znamiona występkę z art. 279 § 1 k.k. w zb. z art. 275 § 1 k.k. w zb. z art. 276 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., i za to na mocy art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. skazał go na karę 1 roku pozbawienia wolności.

Po rozpoznaniu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego Sąd Okręgowy w K. wyrokiem z dnia 22 listopada 2019 r., sygn. akt VI Ka (...) utrzymał w mocy zaskarżone orzeczenie.

Kasację od tego wyroku wniósł obrońca skazanego, który zarzucił rażące naruszenie przepisów postępowania, a mianowicie art. 434 § 1 k.p.k. oraz art. 443 k.p.k. poprzez orzeczenie kary na niekorzyść oskarżonego R. M., pomimo wniesienia apelacji od orzeczenia jedynie przez obrońcę oskarżonego.

W oparciu o tak sformułowany zarzut skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i umorzenie postępowania, ewentualnie o przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w K. do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

Prokurator Prokuratury Rejonowej B. w B. w odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście bezzasadna, albowiem orzeczenie Sądu odwoławczego nie zawierało rozstrzygnięcia na niekorzyść skazanego. Nie mogło zatem dojść do naruszenia zakazu *reformationis in peius*, wyrażonego w art. 434 § 1 k.p.k.

Na wstępie należy zwrócić uwagę, że rozpoznający niniejszą sprawę w ramach postępowania w I instancji Sąd Rejonowy w P. zwracał uwagę, że jest związany poglądem prawnym wyrażonym przez Sąd Okręgowy w K. w wyroku z dnia 16 listopada 2018 r., sygn. akt VI Ka (...), dotyczącym tego, że w sprawie brak jest podstaw do tego, aby umorzyć postępowanie karne na podstawie art. 17 § 1 pkt 11 k.p.k. Zgodnie bowiem z art. 442 § 3 k.p.k. zapatrywania prawne i wskazania sądu odwoławczego co do dalszego postępowania są wiążące dla sądu, któremu sprawę przekazano do ponownego rozpoznania (s. 5 uzasadnienia SR).

W tym kontekście przypomnieć wypada, że niniejsza sprawa dotyczy jednego tylko czynu, który pierwotnie opisano w pkt 35 aktu oskarżenia z dnia 27 września 2006 r. W pierwszym orzeczeniu merytorycznym wydanym przez Sąd Rejonowy w P. w dniu 15 maja 2012 r., sygn. akt II K (...), w związku z przedmiotowym aktem oskarżenia w ogóle nie rozstrzygnięto o zarzucie opisanym w skardze głównej pod nr 35, natomiast odniesiono się do niego w pisemnym

uzasadnieniu wyroku. Wyrok ten został następnie uchylony wyrokiem Sądu Okręgowego w K. z dnia 16 października 2012 r., sygn. akt VI Ka (...), który zwrócił uwagę, że Sąd *a quo* nie odniósł się do przedmiotowego czynu. Następnie, wyrokiem Sądu Rejonowego w P. z dnia 21 czerwca 2018 r., sygn. akt II K (...), w przedmiocie opisanego przestępstwa pierwotnie zarzuconego w pkt 35 aktu oskarżenia z dnia 27 września 2006 r. i umieszczonego potem w pkt III części wstępnej tego wyroku, w pkt 7 części dyspozytywnej, na podstawie art. 17 § 1 pkt 11 k.p.k. w zw. z art. 414 § 1 k.p.k. umorzono wobec oskarżonego R. M. postępowanie karne o ten czyn wskazując, że skoro w poprzednim postępowaniu nie rozstrzygnięto co do tego czynu, ale ustalenia faktyczne co do tego czynu znalazły się w pisemnym uzasadnieniu, a apelację wniesiono jedynie na korzyść oskarżonego, to nie jest możliwym przypisanie czynu zarzuconego oskarżonemu przy ponownym rozpoznaniu sprawy. Wyrokiem Sądu Okręgowego w K. z dnia 16 listopada 2018 r., sygn. akt VI Ka (...), zaskarżony wyrok utrzymano w mocy - poza punktem 7, dotyczącym zarzutu z pkt III komparycji, w którym to zakresie wyrok uchylono i sprawę przekazano do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w P. Sąd Okręgowy wskazał, że przestępstwo opisane w pkt III komparycji wyroku nie było uprzednio przedmiotem rozstrzygnięcia Sądu i nie zostało objęte częścią dyspozytywną wyroku, o sygn. akt II K (...). Sąd odwoławczy podkreślił, że poczynienie rozważań dotyczących przypisania oskarżonemu danego czynu tylko w pisemnych motywach wyroku, bez orzekania w tym przedmiocie w części dyspozytywnej, oznacza, że zachodzi brak rozstrzygnięcia w przedmiocie procesu podlegający usunięciu w toku ponownego postępowania sądowego. Nadto, Sąd Okręgowy dodał, że brak jest podstaw do zastosowania w tej sytuacji art. 443 k.p.k. gdyż braku rozstrzygnięcia w tym zakresie w uprzednim postępowaniu apelujący obrońca nie zaskarżył i nie był on substratem uchylenia wyroku.

Biorąc pod uwagę przedstawione okoliczności nie sposób zgodzić się ze skarżącym, że w sprawie doszło do naruszenia zakazu *reformationis in peius*. Jak słusznie dostrzega prokurator w pisemnej odpowiedzi na kasację, pierwszym wyrokiem rozstrzygającym w zakresie odpowiedzialności karnej za czyn będący przedmiotem niniejszego postępowania był wyrok Sądu Rejonowego w P. z dnia 21 czerwca 2018 r., sygn. akt II K (...), w którym w pkt 7 Sąd umorzył postępowanie

karne na podstawie art. 17 § 1 pkt 11 k.p.k. Apelację od tego orzeczenia wniósł prokurator, a zatem rozstrzygając na niekorzyść oskarżonego Sąd odwoławczy mógł uchylić rozstrzygnięcie w przedmiocie umorzenia postępowania wobec R. M.. W tej sytuacji Sąd ponownie rozstrzygający miał możliwość wydania wyroku skazującego w przedmiocie tego czynu i nie sposób uznać, że obowiązywał w tym zakresie zakaz *reformationis in peius*.

Wszystkie te okoliczności przesądziły o uznaniu oczywistej bezzasadności kasacji obrońcy skazanego. Pozwoliło to rozpoznać ją na posiedzeniu, w trybie art. 535 § 3 k.p.k., orzekając jak w sentencji postanowienia.

Rozstrzygnięto o wynagrodzeniu na rzecz obrońcy z urzędu za podjęte czynności w toku postępowania kasacyjnego. Zasadnym przy tym było zwolnić skazanego od kosztów sądowych za postępowanie kasacyjne.